

Přístav / 83,5 x 52,5 cm / kombinovaná technika / 2005

Animalanten / 38 x 60 x 15 cm / bronz / 2008

ZDENĚK TOMÁNEK

Anděl a tři žirafy / 47 x 25 cm / bronz / 2003

Cyklus Integrované místo II / 70 x 100 cm / tužka / 2008

Pouštní operace / 55 x 86 cm / kombinovaná technika / 2007

Paměti / 29,5 x 42 cm / kombinovaná technika / 2001

Dvojčata / 79 x 95 cm / bronz / 2002

NECHCI V KLECI

OBRAZY / PLASTIKY / KRESBY

Hřiště / 53,5 x 84 cm / kombinovaná technika / 2007

Ze života hmyzu / 42 x 66 x 18 cm / bronz / 2001

Velká díra / 55 x 86 cm / kombinovaná technika / 2005

Střelka / výška 47 cm / bronz / 2005

Svatyně současnosti / 34 x 32 x 23 cm / bronz / 2005

Nekonečně / 116 x 24 cm / bronz / 2006

Zdeněk Tománek

akademický sochař

* narozen 15. 1. 1958 v Uherském Hradišti

STUDIA

Střední uměleckoprůmyslová škola (SUPŠ) v Uherském Hradišti (1973 – 1977, obor kamenosochařství, Jan Habarta)
Akademie výtvarných umění (AVU) v Praze (1978 – 1984, M. Axman, J. Hanzík)

ZAMĚSTNÁNÍ

Asistent na AVU v Praze (1986 – 1990)
Pedagogická činnost: SUPŠ Uherské Hradiště (od r. 1990 vedoucí kamenosochařského oboru)
Člen: UVU ČR (od r. 1990), Asociace umělců medailérů ČR, Sdružení Q (od r. 1993), Skupina VM (od r. 1989)

Zdeněk Tománek je vyzrálou osobností současného českého sochařství. Během necelých dvou desítek let vytvořil pozoruhodné vnitřně sourodé a názorově celistvé dílo, Medailérství však zde tvoří pouze malou část jeho autorské tvorby. Rozpětí tvůrčího zájmu je daleko širší.

Zahrnuje kromě klasické sochařiny a medailérství také kresbu, malbu, realizace pro architekturu, reliéfy na zvony. Tománkovi je vlastní spíše monumentální projev v tradičním materiálu (kámen, bronz, dřevo) nebo v umělých hmotách (polyestery, laminát) než malé formáty. Zejména jeho nové plastiky nebo členité sochařské kompozice (v reliéfu) jsou spíše prostorově rozbíhajícími se projekty, v nichž variabilně kombinuje a spojuje vybrané plastické prvky, fragmenty a struktury, které zvláště vytváří, se základní modelační osnovou. Jsou křehké i pevné, dynamické, často v základním tvaru jednoduché se spoustou plastických detailů, s vlastní skrytou symbolikou, a napětím vnitřních protikladů a kontrastů. Dráždí a vybízejí k dialogu. Nic nenapodobují, nepředstírají, je v nich výzva k přemýšlení o tvarech, které nesou skrytá poselství o člověku. Tvoří aktivní uměleckou paralelu k realitě formované přírodními procesy současným civilizačním děním.

